

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **V. M.,**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem 602 00 Brno, náměstí 28. října 1898/9

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020 č. j. CPR-25387-3/ČJ-2020-930310-V246, o správním vyhoštění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 8. 2020 č. j. CPR-25387-3/ČJ-2020-930310-V246 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-119281-25/ČJ-2020-070022-COV ze dne 16. 6. 2019, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu šesti měsíců. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce dne 15. 6. 2020 neoprávněně vstoupil a následně pobýval na území České republiky v době, kdy bylo v platnosti ochranné opatření vydané Ministerstvem zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN s účinností od 15. 6. 2020 od 0:00 hodin k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeným novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen „ochranné opatření“). Jednání žalobce správní orgán I. stupně i žalovaný kvalifikovali podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť jednáním žalobce došlo k narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020 č. j. CPR-25387-3/ČJ-2020-930310-V246, ve které namítala jeho nezákonnost spočívající v aplikaci právní normy na jednání žalobce. Má za to, že oba správní orgány nesprávně vyložily pojem narušení veřejného pořádku a odkázal na výklad tohoto pojmu uvedený v judikatuře Nejvyššího správního soudu, tak i ve směrnici 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“) v bodu 2 (pozn. soudu: žalobce měl nepochybně na mysli čl. 27 bod 2. této směrnice). Podle žalobce mělo být jeho jednání posouzeno přísně individuálně. Jeho pobyt na území České republiky není s ohledem na všechny okolnosti způsobilý jakkoliv ovlivnit stav pandemie zejména za situace, kdy přes území ČR tranzitoval a nevstoupil do žádného prostoru, kde se pohybuje větší množství lidí. Samotné jednání žalobce nemohlo být bezpečnostním rizikem v šíření nemoci COVID-19. Oba správní orgány postupovaly v rozporu s dosavadním výkladem výhrady veřejného pořádku a učinily opatření v podobě správního vyhoštění z důvodu generální prevence. Jednání žalobce mohlo být postihnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, případně písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož lze zakázat pobyt na území až na 5 resp. 3 roky. Dopustil se jednání, které nelze přehlédnout a lze připustit, že půlroční zákaz vstupu je adekvátním opatřením, není ovšem osobou, která by svým jednáním způsobovala aktuální hrozbu z narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Jeho jednání bylo neúmyslné, byť lze připustit, že si mohl určité informace ověřit na internetu, avšak jde o jednání nedbalostní. Závěrem své žaloby žalobce namítal porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jelikož se žalovaný nevyjádřil v odvolacím řízení k jeho poukázání „na možnosti existenci interního aktu řízení, který by sjednocoval postup Policie ČR, služby cizinecké policie, podle něhož by mělo být v obdobných případech postupováno proto, aby mohlo být realizováno zajištění dle

§ 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., když při aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4, případně písmene c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. toto možné není“.

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2020 č. j. CPR-25387-3/ČJ-2020-930310-V246 a připojeným správním spisem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPT-119281/ČJ-2020-070022-COV a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že:
 - podle úředního záznamu ze dne 15. 6. 2020, že v tento den hlídka Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek v součinnosti s policisty Dopravního inspektorátu Opava zastavila dodávkové vozidlo VW Transporter, MPZ Ukrajina,
ve kterém se nacházelo osm státních příslušníků Ukrajiny. Mezi nimi se nacházel žalobce, který měl v cestovním pasu otištěné vstupní razítko do schengenského prostoru Rumunska a Maďarska ze dne 15. 6. 2020. Bylo zjištěno, že celá osádka cestuje z Ukrajiny přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko a přes Českou republiku dále na západ do Belgie za prací. Jelikož žalobce tranzitoval přes naše území, musel mít vystavenou nótu zastupitelského úřadu cílové země, což neměl. Svým jednáním porušil ochranné opatření tím, že nerespektoval zákaz vstupu na území České republiky, neboť se na něj nevztahoval žádná z výjimek v tomto opatření uvedených;
 - dne 15. 6. 2020 bylo vydáno oznámení o zahájení správního řízení s žalobcem ve věci správního vyhoštění z území členských států EU;
 - dne 15. 6. 2020 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění. Z tohoto protokolu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně vycházel ze shora uvedeného úředního záznamu a že žalobce při výsledku uvedl, že do České republiky přicestoval dne 15. 6. 2020 společně se svou manželkou, přes území ČR chtěl přejet do Belgie; zůstat v ČR nechtěl. Přicestoval na biometrický pas přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko, oba s manželkou chtěli jet do Belgie za prací. Řidiče automobilu nezná a spolucestující jsou pouze známí. O ochranném opatření v ČR nevěděl a myslel si, že na biometrický pas může volně cestovat. Na hraničním přechodu s ČR ho nikdo nekontroloval.

6. Součástí správního spisu je ochranné opatření vydané Ministerstvem zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN s účinností od 15. 6. 2020 od 0:00 hodin k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeným novým koronavirem SARS-CoV-2, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 6. 2020 o správním vyhoštění žalobce, blanketní odvolání žalobce ze dne 25. 6. 2020 podané prostřednictvím jeho právního zástupce, které bylo na výzvu správního orgánu I. stupně doplněno odůvodněním ze dne 9. 7. 2020. O tomto odvolání, jak již bylo shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 téhož zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince (...) až na 3 roky, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 téhož zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince (...) až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. Žalobce namítal, že oba správní orgány nesprávně vyložily pojem narušení veřejného pořádku a odkázal na výklad tohoto pojmu uvedený v judikatuře Nejvyššího správního soudu, tak i ve směrnici 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „pobytová směrnice“) v bodu 2 (pozn. soudu: žalobce měl nepochybně na mysli čl. 27 bod 2. této směrnice) Podle žalobce mělo být jeho jednání posouzeno přísně individuálně. Jeho pobyt na území České republiky není s ohledem na všechny okolnosti způsobilý jakkoliv ovlivnit stav pandemie zejména za situace, kdy přes území ČR tranzitoval a nevstoupil do žádného prostoru, kde se pohybuje větší množství lidí. Samotné jednání žalobce nemohlo být bezpečnostním rizikem v šíření nemoci COVID-19. Oba správní orgány postupovaly v rozporu s dosavadním výkladem výhrady veřejného pořádku a učinily opatření v podobě správního vyhoštění z důvodu generální prevence.
11. Obsahem pojmu veřejný pořádek se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní

úpravy, ale přiblížit i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“ Žalobce tím, že vstoupil na území ČR v době účinnosti ochranného opatření, aniž by se na něj vztahovala některá z výjimek v tomto opatření uvedených, dopustil se jednání způsobilého narušit veřejný pořádek. Učinil tak v době, kdy epidemie COVID-19 dosáhla rozměru pandemie postihující prakticky všechny kontinenty a přicestoval ze země, která rozhodně nebyla a není z hlediska postižení touto pandemií bezpečná. O zákazu vstupu na území ČR se před odjezdem z Ukrajiny mohl informovat na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, případně si podmínky a možnosti vstupu mohl ověřit u příslušného zastupitelského úřadu. Žalobce poukázal na čl. 27 bod 2. pobytové směrnice, podle něhož opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Podle čl. 29 bod 1. pobytové směrnice jedinými nemocemi, které odůvodňují opatření omezující svobodu pohybu, jsou výhrady nemoci s epidemickým potenciálem definované odpovídajícími akty Světové zdravotnické organizace a jiné nakažlivé nemoci a nakažlivé parazitické nemoci, pokud se na ně vztahují ochranné opatření používaná na státní příslušníky hostitelského členského státu. Za takovou nemoc Světová zdravotnická organizace onemocnění COVID-19 považuje a prohlásila tuto nemoc za pandemii. V projednávané věci se žalobce vstupem na území České republiky nepochybně dopustil porušení veřejného pořádku, neboť se nepodrobil omezením vyplývajícím z ochranného opatření a potencionálně tak ohrozil zdraví a život ostatních vážnou nemocí. Závěry, které učinily oba správní orgány, krajský soud rozhodně nemůže hodnotit jako generálně preventivní a tedy v rozporu s čl. 27 bod 2. pobytové směrnice, jak namítal žalobce.

12. Žalobce dále namítal, že jeho jednání mohlo být postihnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, případně písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož lze zakázat pobyt na území až na 5 resp. 3 roky. Dopustil se jednání, které nelze přehlédnout a lze připustit, že půlroční zákaz vstupu je adekvátním opatřením, není ovšem osobou, která by svým jednáním způsoboval aktuální hrozbu z narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Jeho jednání bylo neúmyslné, byť lze připustit, že si mohl určité informace ověřit na internetu, avšak jde o jednání nedbalostní. Ani tuto žalobní námitku nemůže krajský soud hodnotit jako důvodnou. Jak již bylo uvedeno v souvislosti s prvním žalobním bodem, žalobce porušil ochranné opatření MZ ČR a dopustil se tak jednání představující nebezpečí pro veřejný pořádek, což je důvodem správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobci rozhodně nebylo správními orgány vytýkáno, že

mohl při pobytu na území ohrozit závažným způsobem veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích v opatřeních před zavlečením infekčního onemocnění, anebo to že pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Z uvedeného plyne, že v jeho případě nemohla být použita ustanovení zákona o pobytu cizinců v žalobě uváděná.

13. Závěrem své žaloby žalobce namítal porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jelikož se žalovaný nevyjádřil v odvolacím řízení k jejímu poukázání „*na možnosti existenci interního aktu řízení, který by sjednocoval postup Policie ČR, služby cizinecké policie, podle něhož by mělo být v obdobných případech postupováno proto, aby mohlo být realizováno zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., když při aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4, případně písmene c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. toto možné není*“. K uvedené žalobní námitce musí krajský soud konstatovat, že je do značné míry zmatečná, není z ní totiž zřejmé, co je míněno oním „*interním aktem*“ týkajícím se postupu Policie ČR podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť toto zákonné ustanovení se dotýká problému zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění, o což v případě žalobce vůbec nešlo. V jeho případě, jak již bylo uvedeno shora, se taktéž nejedná o důvod správního vyhoštění uvedený v ustanoveních § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 a písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 29. října 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce